

Arrest

nr. 129 667 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Tibetaanse nationaliteit te beschikken en op 3 mei 1982 geboren te zijn in het dorp Dera, Kandze district, China. Uw ouders, drie broers en uw zus verblijven er nog steeds. Zij halen hun inkomsten uit de landbouw en de handel.

In 1996 wou de Chinese overheid u doen tekenen voor de ‘patriottische opvoeding’. U weigerde te tekenen en in 1997 zag u zich hierdoor genoodzaakt Tibet te verlaten. Via Lhasa, Sharkhola en Nepal kwam u aan in New Delhi. Van daar werd u naar Dharamsala gestuurd. Nadien werd u toegelaten tot het Sera klooster in Zuid-India. U bleef 15 jaar lang in het klooster tot u zelf het klooster besloot te verlaten vanwege een kortstondige relatie met een vrouw.

U besloot ook India te verlaten omdat u bang bent om uw RC (verblijfsdocument voor Tibetanen in India) te laten verlengen omdat u valse gegevens opgegeven hebt om dit document te bekomen. Er staat in dat u in India geboren bent, terwijl in uw 'green book' (identiteitsdocument uitgevaardigd door de Centraal Tibetaanse Administratie) correct staat vermeld dat u in Tibet geboren bent. U vreest arrestatie en deportatie naar China wanneer de Indiase overheid hierop uitkomt.

Op 17 september 2013 verliet u het klooster én India. Diezelfde dag kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw 'green book', een bevestigingsbrief van het klooster, een bevestigingsbrief van de vertegenwoordiging van de Dalai lama, twee certificaten van het klooster, acht foto's, een bevestigingsbrief van het 'reception center' van Dharamsala en een aanwezigheidslijst van het receptiecentrum in Nepal.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (groen boekje, foto's, brieven en certificaten, zie hierboven) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Lhobsang Tseten Lhamotsang, geboren op 3 mei 1982 en geboren te Dera, Kandze district, China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS vragen 10-25, 30-43, 64) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille uw jarenlange verblijf in een klooster in India en uw weigering te tekenen voor een patriottische opvoeding in China een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Na uw vlucht uit de VRC in oktober 1997 heeft u van november 1997 tot 17 september 2013 in India verbleven (CGVS vragen 20-25). Na uw aankomst in Dharamsala op 29 november 1997 ging u naar het 'Sera Jey monastic university' in Zuid-India. Daar verbleef u tot uw vertrek uit India op 17 september 1997 (CGVS vragen 10, 37-43).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verliet omdat u vreesde gearresteerd en vervolgens gedepoteerd te worden naar China door de Indiase overheid wanneer zij er zouden op uitkomen dat u uw RC onder valse voorwendsels - namelijk dat u in India zou geboren zijn - hebt verkregen (CGVS vragen 10, 59, 64, 66-67, 69). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat deze valse gegevens gemakkelijk kunnen rechtgezet

worden. Derhalve hebt u niets te vrezen van de Indiase overheid. Bovendien hebt u zonder problemen 15 jaar lang uw RC via het klooster kunnen verlengen en een IC kunnen aanvragen om het land te verlaten (CGVS vragen 11-12, 37, 42-43). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u 15 jaar lang zonder problemen in het klooster hebt kunnen verblijven (CGVS vragen 37, 60-61). U hebt zelfs kunnen genieten van de nodige verzorging toen u ziek was. Dat u na al die jaren plots problemen zou krijgen om uw RC te verlengen is totaal niet plausibel.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refolement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC.

U verklaarde immers dat u met uw eigen IC heeft gereisd maar dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS vragen 12-15). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Uw verklaring, nl. dat de passeur de IC afnam op een moment dat u oorpijn kreeg als gevolg van het feit dat u de eerste keer vloog, is allesbehalve overtuigend, gelet op het belang en de bewijswaarde/betekenis van dit document (CGVS, vraag 15).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC kunt beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit, uw verblijfplaatsen, bezigheden in India en herkomst wat door het CGVS niet betwist wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggelid naar China doch wel kan worden teruggelid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: 'Vluchtelingenconventie') en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandelingen of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

Verweerder voegt bij een aanvullende nota van 2 september 2014 één rapport bij over het Non-refoulementbeginsel in India.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij sinds 1987 tot aan zijn vertrek naar Europa in 2012 woonachtig was, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een reisdocument (IC) (gehoorverslag vragen 12-13). Verzoeker verklaarde India met dit IC te hebben verlaten, doch zou dat reisdocument daarop hebben afgegeven aan een “smokkelaar” (gehoorverslag vraag 13). Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India, gezien hij daartoe niet langer over de nodige documenten beschikt. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een “geïndividualiseerd onderzoek”, hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept ‘eerste land van asiel’. Zo werd niet onderzocht of er een overnameakkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overnameakkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer over een IC beschikt, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie reglementair gereisd heeft met zijn IC, dan wel illegaal, neemt het consulaat daarbij niet eens in beschouwing. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een “smokkelaar” in Europa zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn. Verzoeker betwist dat hij een duplicaat kan krijgen van zijn IC bij het consulaat en stelt dienaangaande dat “enkele Tibetaanse vluchtelingen de proef op de som genomen hebben” bij het Indiase consulaat, doch daar “slechts als een schouderophalende reactie te horen kregen dat ze niets kunnen ondernemen”, hetgeen hij wenst te staven met stuk 29. Verzoeker legt verder een document voor dat hij omschrijft als “een verklaring ondertekend door de ambassade van India na de aanvraag tot een IC, waarbij men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Bureau van Tibet diende te wenden” (stuk 30). De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden.

Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie van het Indiase consulaat aan de commissaris-generaal. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er “geen garantie” is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de betreffende informatie duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd met een vals visum en heden niet langer in het bezit te zijn van zijn reisdocument (IC), stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de verlenging aan tal van bureaucratische voorwaarden onderhevig is en dat personen die hun RC hebben laten verstrijken boetes te wachten staan. Verzoeker stelt dienaangaande dat dergelijke personen *"er in de praktijk er niet in slagen om hem te verlengen, waardoor zij de facto zonder recht op verblijf zitten"*. Verzoeker wijst op de verklaringen aangaande zijn RC die hij op het gehoor heeft afgelegd en waarin hij verduidelijktte een *"vals"* RC te hebben. Verzoeker stelt dienaangaande dat *"er een reële vrees is dat de Indische overheid, indien zij dit ontdekken, het RC onmiddellijk zullen intrekken"*.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. In zoverre verzoeker een verlenging onmogelijk acht gezien zijn RC *"vals"* is, stelt de Raad uit een lezing van het verzoekschrift vast dat niet het RC zelf een vervalst exemplaar betreft, doch louter een exemplaar dat enkele foutieve gegevens bevat, namelijk de geboorteplaats van verzoeker en de identiteit en de geboorteplaats van diens ouders (verzoekschrift pagina 10). Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data op het RC, zoals het voorkomen van foutieve geboorteplaats en foutieve gegevens over de ouders, vermeldt de informatie evenwel dat dit geen probleem betreft, gezien deze veelvoorkomende fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als bij de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). De angst van verzoeker dat zijn verblijfsvergunning bij het ontdekken van de valse gegevens zou worden ingetrokken strookt dus niet met de werkelijkheid. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die in India in het bezit waren van een verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve

stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een legaal verblijvende Tibetaan vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het gebeurlijk achterlaten van Tibetanen zonder geldig RC in de grensstreek, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Hoger bleek tenslotte dat het al dan niet legaal verblijven van Tibetanen op het Indiase grondgebied louter afhangt van de bereidwilligheid van die laatsten om daartoe de nodige administratieve stappen te ondernemen, gezien het verblijfsrecht in India voor hen vrij verkrijgbaar en verlengbaar is. Het krantenartikel dat verzoeker als stuk 26 bij haar verzoekschrift voegt doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij het Commissariaat-generaal dat hij India verlaten heeft uit angst dat de Indiase overheid zou ontdekken dat zijn RC *"vals"* is. Verzoeker stelt dienaangaande dat *"ze daardoor zullen weten dat ik uit Tibet kom, daardoor zullen ze me terugsturen en zal ik problemen krijgen met de Chinezen"* (gehoorverslag vragen 10 en 66). *Sub* 2.3.2.2. is evenwel gebleken dat het voorkomen van foute data op het RC daarentegen geen probleem is, gezien de foute data middels een simpele administratieve procedure kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als op het Indiase consulaat te Brussel. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder niet dat het voorkomen van foute data op enige wijze zou kunnen leiden tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker, terwijl verzoeker over grondwettelijke waarborgen geniet tegen deportatie naar China. De beweerde vrees van verzoeker voor deportatie is dan ook ongegrond. Daarenboven bevatten de verklaringen die verzoeker bij zijn asielaanvraag aflegde aanwijzingen dat deze vrees, naast ongegrond, evenmin

oprecht is. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken “*geen vrees in Tibet te hebben*”, terwijl hij als enige reden voor het aanvragen van asiel opgaf dat hij via India niet terug kon naar Tibet, doch slechts via het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in België. Verzoeker zou vurig wensen terug te keren naar Tibet om zijn aldaar wonende ouders terug te zien, hetgeen niet mogelijk is vanuit India (vragenlijst vragen 4 en 5). Hoe eerbaar en menselijk deze betrachting ook is, zij houdt geen verband met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. In de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure aflegde worden verder geen andere elementen aangetroffen die wijzen op enige vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade, die verzoeker mogelijks in India zou koesteren of lopen.

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen poging om dit motief te ontcrachten met enig objectief argument dat steun vindt in het administratief dossier, doch beperkt hij zich tot het bevestigen van zijn verklaringen en het leveren van een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, hetgeen hij wenst te staven met algemene artikelen waarin hij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers verklaringen bieden daartoe geen aanwijzingen.

Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven niet strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt daarentegen dat “*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*” en dat Tibetanen er “*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*”, terwijl er “*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoeker beklemtoont weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van “*alomtegenwoordige discriminatie*”, doch de stukken die hij daartoe neerlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER